

עדה הירשהויט ז"ל

בת מרים ושאל

נולדה 19/10/1943

נפטרה 28/9/1990

בחול המועד סוכות, כלומר בעוד ימים ספורים, היתה עדה'ה יכולה לחגוג את יום הולדת ה-47.. אבל, כנראה, לא כך רצה הגוזר את גורלם של בני האדם לחיים או למוות.

עדה'ה בתם של מרים ושמוליק ז"ל אחותה הצעירה של רבקה'ה נולדה ובליבה פגמים חמורים. מן הרגע הראשון בו נשמה את אויר העולם, הזהירו הרופאים את הוריה, בבקשם לרכך את המכה אר בוודאי תנחת עליהם בקרוב. בכל פעם הם חזרו על תחזיתם הקודרת שאין סיכוי שתחיה ותגיע לגיל 5 או לגיל 12 או 18. בכל פעם הגביהו הרופאים את הרף ונדהמו כשעדה'ה דילגה מעליו.

אמנם לא בקלות עלה הדבר בידה, הרבה עוזרים נאמנים עמדו לצידה ותמכו בה. סובבו את מיטתה ושמרו עליה. כמו האתרוג שהוא מסימניו המובהקים של חג הסוכות שלוקחים אותו בעדינות ומחזירים אותו למקומו המרופד והרך בקופסא – כך גם עדה'ה שנולדה בחג הסוכות עטופה באהבתם ומרופדת בדאגתם של אמא ואבא, של המטפלות, של הצוות הרפואי... ובעצם של כולם. כולם ידעו וחרדו לשלומה. כאשר התגייסו כל בני כתתה לצבא והיה ברור שעדה'ה לא תגויס, צצה דאגה חדשה – איך תתגבר על בעיית הניתוק מבני גילה? אך היא נכנסה לעבוד במחסן הבגדים ועד מהרה השתלבה בעבודה. מסודרת ודייקנית והעיקר, הזיכרון המופלא שלה למספרים ותאריכים. כאשר עבר המחסן ועמו כל בגדי החברים לשיטה חדשה של מספרים צבעוניים, אפשר היה לשמוע את המחסנאיות הוותיקות שואלות: עדה'ה, אולי את זוכרת מה היה מספרו הקודם של... בוודאי שהיא זוכרת!! כשעדה'ה בשטח לא צריך שום מחברת. לא פעם היתה מזכירה לחברים: נכון שביום זה וזה יהיה יום הולדת של הבן או הבת? היא זכרה את כל תאריכי ההולדת של ילדי הקיבוץ, ואנו עמדנו משתאים.

בערבי תרבות שבהם נערכו חידונים, רצתה כל קבוצה לספחה אליה – כי אם עדה וזכרוניה המופלא לצידך – אז הנצחון בידך. כמו לכל אחד מאיתנו היו לה פחדים, כמו למשל – כלבים, ולהבדיל גם מרופאים ובתי חולים, רק שלא יתחילו שוב לחטט ולהציק.

והיו לה גם אהבות גדולות כמו שירים עבריים ומועדון הזמר עם שרה'ה. או ספורט בכלל ואת מכבי ת"א בפרט, וכמובן מעל הכל את רבקה'ה אחותה. באיזה להט היתה מספרת למחרת המשחק את כל הפרטים ומנתחת את סיבות לכישלון או הצלחה. כעשר שנים מאז החלה לעזור בחלוקת עיתונים ומכתבים לתאי הדואר של החברים כאשר כל דבר מונח במקומו בסדר ובדייקנות מופתית. בימי החופש הגדול, בקיץ, אפשר היה לראותה כשמסביבה מזמזמת עדת ילדים כמו נחיל דבורים, וכולם רוצים לעזור לה לחלק עיתונים ואם אפשר גם לזכות ב'מוסף הספורט'... עדה'ה זכרה את כולם וגמלה להם

על עזרתם. באיזו שמחה וגאווה היתה לובשת את בגדיה בערב שבת וחג ומתקשטת בעגילים חדשים ואומרת: "את זה רבקה'לה קנתה לי, את זה רבקה'לה הביאה לי"...

ולא נוכל לומר ש'היתה מעמודי התווך של הקיבוץ'... אבל נוכל לומר בבטחה שעדה'לה תחסר לנו מאד במחסן הבגדים, ועדיין איננו יודעים איך נתגבר על חסרונה ליד תאי-הדואר. תמיד ידענו מה עדין ודקיק הוא פתיל חייה, אך בכל זאת הופתענו ואנו המומים מן המהירות שבה נחטפה מאיתנו. בבוקר מיהרה לסיים את חלוקת עתוני הבוקר ולחזור למחסן, בצהריים ביקשה שנשים לב לחלוקת עיתוני הערב והדואר, נסעה לבית חולים... ובערב כבר היתה מחוסרת הכרה.

במסורת ישראל נהוג לומר שיהודי שנפטר ביום כיפור הוא צדיק. את מנת הסבל והיסורים קיבלה כבר בעולם הזה. עכשיו את כבר וודאי נחה בשלווה בסתר כנפיו של הגוזר גורלות. ברכותינו ילוו אותך ובמיוחד של אלה שהוספת להם אור וחיים בתרומת אברייך.

היי שלום עדה'לה שלנו.

עמליה דיין
יום הקבורה – י"א בתשרי תשנ"א